

Księga Joela i laodycejski Kościół

Adwentystów Dnia Siódmego - Numer dziewięć

Jeff Pippenger

2025-12-11

Numer dziewięć

Doszedłem w tym wprowadzeniu do Księgi Joela do momentu, w którym krótko podsumuję niektóre kwestie z pierwszych ośmiu artykułów i określę, czego powinniśmy oczekiwać od Księgi Joela teraz, gdy zajmiemy się nią bardziej bezpośrednio, a następnie oczywiście co ma to wspólnego z bitwami pod Rafią i Panium z Daniela 11:11-16?

Położyliśmy nacisk na pieśń o winnicy, ponieważ w prorocत्वach „doświadczenie” przedstawiane jest jako „pieśń”. Jedną z cech stu czterdziestu czterech tysięcy jest to, że śpiewają pieśń Mojżesza i Baranka, co jest po prostu sposobem Jana na przedstawienie pieśni o winnicy u Izajasza. Każdy z wielkich proroków rozpoczyna swoje księgi od potępień Izraela za jego bunt; można też powiedzieć, że każdy z wielkich proroków najpierw śpiewa pieśń o winnicy. Utrzymuję, że pieśń o winnicy u Joela w rozdziale pierwszym jest jednym z najważniejszych objawień dotyczących pieśni o winnicy. Nie potrafię powiedzieć, czy mam rację, czy nie, ale powodem, dla którego mam to przekonanie, są prorocze powiązania symbolicznie przedstawione w Księdze Joela, które wydają się być kluczem, a może osią dla kilku szprych. Świadećstwo Joela nie tylko łączy się z innymi równoległymi liniami, lecz zdaje się wyznaczać punkt odniesienia, zwłaszcza poprzez symbolikę zniszczenia winnicy w rozdziale pierwszym, oraz przez to, że następne dwa rozdziały identyfikują zarówno czas próby obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych, jak i czas próby obrazu bestii dla świata. I wszystko to osadzone jest w kontekście winnicy, a winnica nie jest żywą winnicą, jeśli nie otrzymuje deszczu.

Położyliśmy również nacisk na okres proroczy, którego symbolem jest „jak długo?” Czułem konieczność przypomnienia nam tej wcześniej ustalonej zasady dotyczącej „jak długo”, aby podkreślić „zwieńczenie”, które było i jest także fundamentem i kamieniem węgielnym. Ostateczne, pełne rozwinięcie poselstwa Wołania o północy, które jest obecnie w toku, stanowi „zwieńczenie”. To zwieńczenie, oparte na fundamentach, jest klejnotami Millera, świecącymi dziesięć razy jaśniej niż na początku.

W oparciu o Boże „cudowne dzieła” „zwoznikiem” jest moment, gdy Jego lud przechodzi z doświadczenia laodycejskiego do doświadczenia filadelfijskiego, czyli gdy ci ludzie stają się ósmym, który jest z siedmiu, a także gdy przechodzą od Kościoła wojującego do Kościoła triumfującego. To przejście jest „zwoznikiem”. Przejście dokonuje się, gdy lud Boży słyszy i widzi poselstwo „zwoznika”, a ono jest cudowne w ich oczach. Poselstwo „zwoznika” jest punktem kulminacyjnym, gdyż łączy w jedno wszystkie symboliczne prawdy „zwoznika”. Poselstwo o „siedmiu czasach” było kamieniem węgielnym Millera i miało być millerowskim „zwoznikiem”. Pięćdziesiątnica była „zwoznikiem” okresu Pięćdziesiątnicy, tak jak Wołanie o północy było „zwoznikiem” ruchu millerowskiego pierwszego i drugiego anioła.

Jako kulminacja lub zwieńczenie 46-letniego okresu, w którym Chrystus budował millerycką świątynię pierwszego i drugiego anioła, to zwieńczenie miało stać się kamieniem węgielnym dla dzieła Chrystusa polegającego na budowie świątyni stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten kamień węgielny został ustanowiony w 1844 roku jako światło, które oświeca drogę do nieba, i z tego powodu lud Boży na końcu świata ma powrócić do "starych ścieżek", aby znaleźć odpocznienie. Jeśli i kiedy wrócą do pionierskiej historii Millerytów, odkryją, że poselstwo Wołania o północy było zwieńczeniem historii fundacyjnej. Wołanie o północy było przejawem wylania Ducha Świętego. Gdy dusza wraca na "stare ścieżki" i znajduje "jasne światło" ustanowione na początku, u podstaw tej drogi, znajduje Wołanie o północy, które Jeremiasz określa jako "odpoczynek".

Mieli jasne światło ustawione za nimi na początku ścieżki, które — jak powiedział mi anioł — było „okrzykiem o północy”. To światło świeciło wzdłuż całej ścieżki i dawało światło ich stopom, aby nie potknęli się.

Jeśli mieli oczy utkwione w Jezusie, który szedł tuż przed nimi, prowadząc ich do miasta, byli bezpieczni. Lecz wkrótce niektórzy znużyli się i mówili, że miasto jest bardzo daleko, a spodziewali się wejść do niego wcześniej. Wówczas Jezus dodawał im otuchy, podnosząc swoje chwalebne prawe ramię, a z Jego ramienia wychodziło światło, które jak fala przetaczało się nad adwentowym zastępem, i wołali: „Alleluja!”. Inni pochopnie odrzucili światło za sobą i mówili, że to nie Bóg prowadził ich tak daleko. Światło za nimi zgasło, pozostawiając ich stopy w całkowitej ciemności, i potknęli się, stracili z oczu cel i Jezusa, i spadli ze ścieżki w dół, do ciemnego i niegodziwego świata poniżej. Chrześcijańskie doświadczenia i nauki Ellen G. White, 57.

Zwornik historii millerytów jest kamieniem węgielnym historii stu czterdziestu czterech tysięcy. Od początku poselstwa trzech aniołów w 1798 roku aż do chwili, gdy kościół triumfujący zostanie wzbudzony w wypełnieniu oczyszczenia świątyni przy wprowadzeniu prawa niedzielnego, droga jest oświetlona poselstwem wołania o północy, gdyż przypowieść dotyczy adwentyzmu oraz tego, jak Bóg wzbudza lud, który doskonale odzwierciedla Jego charakter, gdy dla ludzkości kończy się czas łaski podczas kryzysu prawa niedzielnego.

Na drodze Jezus prowadzi i nadal rozświecła ją, wznosząc swoją chwalebna prawicę. Dlatego na początku drogi jest jasne światło oraz jasne światło prowadzące do końca drogi. Jezus jako Alfa i Omega ukazuje koniec poprzez początek, zatem światło na obu krańcach drogi to poselstwo Wołania o Północy.

Pierwszy anioł przybył w 1798 roku i ogłosił, że nadeszła godzina Jego sądu, mówiąc: „... nadeszła godzina Jego sądu.” Godzina sądu nadeszła w 1798 roku i gdy się rozpoczęła, rozpoczęły się również zaślubiny między Chrystusem a Jego nową oblubienicą — filadelfijskim adwentyzmem millerowskim. Chrystus miał zawrzeć związek małżeński 22 października 1844 roku, a w latach 1798–1844 oblubienica była przygotowywana. Oblubienica była filadelfijska, ponieważ na oblubienicy Chrystusa nie ciążyło potępienie, gdyż sama się przygotowała — była czysta. Ogłoszenie sądu jest ogłoszeniem zaślubin: rozpoczętych w 1798 roku i dopełnionych w 1844 roku.

Fundamentalnym i zwieńczającym światłem dla ruchu millerowskiego było poselstwo zapowiadające zaślubiny — poselstwo Wołania o północy. Wołanie o północy było fundamentem i zwieńczeniem historii pierwszego i drugiego anioła, jak również historii millerowskiej, a zwornik historii millerowskiej jest kamieniem węgielnym historii stu czterdziestu czterech tysięcy, a zarazem jej zwornikiem. Budowa świątyni kończy się, gdy zostaje osadzony zwornik, a prace nad umieszczeniem tego ostatniego „cudownego” kamienia rozpoczęły się w lipcu 2023 roku.

Są rozmaite wypełnienia proroctw, które złożą się na zwieńczenie, lecz zwieńczenie oznacza także punkt kulminacyjny przesłania. Pięćdziesiątnica była zwieńczeniem przesłania okresu Pięćdziesiątnicy, tak jak światło „siedmiu czasów”, które przyszło przez pióro Hiram Edsona w 1856 roku, było zamierzonym zwieńczeniem przesłania Millera, gdyż pierwszą prawdą fundamentalną odkrytą przez Millera było „siedem czasów”. W 1856 roku odrzucenie nowego światła prawdy zwieńczenia było równoznaczne z wyborem, by umrzeć na pustyni Laodycei, jak uczynił starożytny Izrael w ciągu czterdziestu lat. To identyfikuje lipiec 2023 roku jako 1856 — punkt zwrotny od Filadelfii ku Laodycei w historii millerystów oraz odwrócenie z Laodycei ku Filadelfii w historii stu czterdziestu czterech tysięcy. Chrystus nie poślubił w 1844 roku nieczystej kobiety, gdyż była z Filadelfii, i poślubi oblubienicę z Filadelfii w czasie wprowadzenia prawa niedzielnego. Ale najpierw ona musi się przygotować. Czy jesteś gotowy?

Nie bój się, mała trzódka, gdyż upodobało się Ojcu waszemu dać wam królestwo. Łukasza 12:32.

Dnia 22 października 1844 roku Pan poślubił oblubienicę, którą przygotował, aby podążała za Nim w dzieje trzeciego anioła oraz we wszystko, co trzeci anioł przedstawia, jednak do 1863 roku dzieje trzeciego anioła zostały skierowane na pustynię Laodycei. Dzieje od 1844 do 1863 roku przedstawiają okres trzeciego anioła, dając tym samym obraz głupich panien w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Panny to pszenica i kąkol, które są oddzielane przez poselstwa, których symbolem są aniołowie, gdyż to aniołowie wykonują dzieło oddzielenia.

"Wówczas ukazał mi się trzeci anioł. Powiedział mój towarzyszący anioł: 'Straszne jest jego dzieło. Groźna jest jego misja. On jest aniołem, który ma oddzielić pszenicę od kąkolu i zapieczętować, lub związać, pszenicę dla niebiańskiego spichlerza. Te sprawy powinny pochłaniać cały umysł, całą uwagę.'" Wczesne pisma, 119.

Trzy anielskie poselstwa z Apokalipsy 14 stanowią przesłanie późnego deszczu, dzielące i wiążące dwie grupy.

"Janowi odsłonięto sceny o głębokiej i porywającej wymowie dotyczące doświadczeń Kościoła. Zobaczył położenie, niebezpieczeństwa, zmagania i ostateczne wybawienie ludu Bożego. Zapisuje końcowe poselstwa, które mają doprowadzić żniwo ziemi do dojrzałości — albo jako snopy do niebiańskiego spichlerza, albo jako wiązki chrustu dla ogni zagłady. Ujawniono mu zagadnienia o ogromnym znaczeniu, szczególnie dla ostatniego Kościoła, aby ci, którzy zwrócą się od błędu ku prawdzie, zostali pouczeni o czyhających na nich niebezpieczeństwach i czekających ich konfliktach. Nikt nie musi pozostawać w ciemności co do tego, co ma przyjść na ziemię." Wielki spór, s. 341.

To właśnie „słowa prawdy”, które w tym pokoleniu są „końcowymi poselstwami, które mają doprowadzić żniwo do dojrzałości” i które oddzielają dwie klasy. To dzieło jest także dziełem „człowieka ze szczotką do brudu” ze snu Millera.

'Którego wiejadło jest w Jego ręku, i On dokładnie oczyści swoje klepisko, i zbierze swoją pszenicę do spichlerza.' Mateusza 3:12. To był jeden z okresów oczyszczania. Słowami prawdy plewy były oddzielane od pszenicy. Ponieważ byli zbyt pyszni i sprawiedliwi we własnych oczach, by przyjąć upomnienie, zbyt przywiązani do świata, by przyjąć życie w pokorze, wielu odwróciło się od Jezusa. Wielu nadal postępuje tak samo. Dziś dusze są doświadczane tak, jak doświadczani byli tamci uczniowie w synagodze w Kafarnaum. Gdy prawda trafia do serca, widzą, że ich życie nie jest zgodne z wolą Bożą. Dostrzegają potrzebę całkowitej zmiany w sobie; lecz nie są skłonni podjąć dzieła samozaparcia. Dlatego gniewają się, gdy ich grzechy zostają ujawnione. Odchodzą urażeni, tak jak uczniowie opuścili Jezusa, szemrząc: 'Twarda to mowa; któż jej może słuchać?' Pragnienie wieków, 392.

Począwszy od Wielkiego Rozczarowania z 1844 roku, kamienie milowe i wydarzenia aż do 1863 roku odzwierciedlają historię 9/11 aż po ustawę niedzielną. Dlaczego 1844 to 9/11, pytasz?

Pisma Siostry White jasno wskazują, że trzeci anioł pojawił się 22 października 1844 roku, ale pojawił się również w 1888 roku, co typologicznie przedstawia 11 września. Co ważniejsze, wszyscy prorocy wyodrębniają właśnie okres od 11 września aż do ustawy niedzielnej, tak więc nie jest to świadectwo dwóch czy trzech, lecz zjednoczone świadectwo każdego świadka z Bożego Słowa, że okres od 11 września do ustawy niedzielnej jest czasem, w którym „spełnia się skutek każdego widzenia”.

Historia przyjścia i zakończenia trzeciego anioła trwała od 1844 do 1863 i przedstawia okres cudownych dzieł Boga od 11 września aż do prawa niedzielnego. Ta historia jest również reprezentowana przez lata 1840–1844 i w tej linii 1840 jest alfą, a 1844 omegą. W linii 1844–1863 1844 jest alfą, a 1863 omegą. 1844 jest zarówno alfą, jak i omegą.

Krzyż jest powiązany z rokiem 1844, a Alfa i Omega przelał swoją krew na krzyżu. Od 9/11 (1840) widzimy, że rozdział dziesiąty Objawienia przedstawia historię, która zaczyna się od zjedzenia przez Jana książeczki w 1840 roku, a następnie od rozczarowania w jego żołądku w 1844 roku. Spożycie jest początkiem; żołądek wyznacza koniec. Ostatni werset rozdziału dziesiątego przedstawia powtórzenie się tej historii w historii stu czterdziestu czterech tysięcy.

I wzięłem z ręki anioła małą księgę i ją zjadłem; a w moich ustach była słodka jak miód, lecz gdy ją zjadłem, w moim żołądku stała się gorzka. I powiedział do mnie: Musisz ponownie prorokować wobec wielu ludów, narodów, języków i królów. Objawienie 10:10–11.

Rozdział dziesiąty Księgi Objawienia i rozdział drugi Księgi Habakuka reprezentują dwa rozdziały, które dają świadectwo prorocemu okresowi od 1840 do 1844. Historia lat 1844–1863 zaczyna się od punktu orientacyjnego rozczarowania, po którym następuje rozproszenie, a następnie zgromadzenie. W tym okresie prorocza historia dwóch tablic Habakuka dobiega końca, gdy druga tablica została wydrukowana w 1849 roku i opublikowana za granicą w 1850 roku. Okres tablic Habakuka trwał od maja 1842 roku, kiedy opublikowano tablicę z 1843 roku, a

proroczy okres zakończył się tam, gdzie się rozpoczął, wraz z publikacją jednej z dwóch tablic Habakuka. Tablica z 1843 roku jest alfą, a tablica z 1850 roku jest omegą.

W 1856 roku Hiram Edson napisał serię artykułów, które wyniosły rozumienie Williama Millera dotyczące „siedmiu czasów” na nowy poziom. Dzieło Edsona było omegą dzieła Millera, wynosząc prawdę stanowiącą fundament dzieła Millera do rangi zwieńczenia, które miało umocnić lud Boży. Światło Millera na temat „siedmiu czasów” było alfą, a światło Edsona na temat „siedmiu czasów” było omegą.

W 1863 roku ruch przekształcił się w kościół, który miał ostatecznie doprowadzić do wyłonienia się ruchu z jego własnych szeregów, tak jak millerycy wyszli spośród protestantów, jak uczniowie przeszli z judaizmu do chrześcijaństwa oraz jak Jozue i Kaleb wyszli spośród dawnego ludu przymierza, przeznaczonego na śmierć na pustyni.

W tej samej historii (1844–1863) republikański róg ziemskiej bestii toczy równoległą walkę, która ostatecznie przeradza się w wojnę secesyjną; wszyscy historycy zgadzają się, że osiągnęła ona półmetek w 1863 roku wraz z Proklamacją Emancypacji Lincolna. Lincoln jest pierwszym republikańskim prezydentem, który złożył przysięgę prezydencką po najgorszym do tamtej pory w historii prezydencie z Partii Demokratycznej. Później zginął w zamachu. Wszystkie te prorocze cechy i inne powtarzają się u ostatniego republikańskiego prezydenta.

Lata 1844–1863 włącznie obejmowały rozproszenie i zgromadzenie. Rok 1863 reprezentuje prawo niedzielne, zatem rozproszenie, które miało miejsce w 1844 r., jest jedynym rozproszeniem aż do 1863 r., kiedy to laodycejscy Adwentyści Dnia Siódmego zostali rozproszeni na pustynię Laodycei. Rok 1844 przyniósł rozproszenie, a rok 1863 również przyniósł rozproszenie, co świadczy o tym, że historia ta jest rozpoznany proroczym symbolem, gdyż zaczyna się rozproszeniem alfa w 1844 r. i kończy rozproszeniem omega w 1863 r. Pierwsze rozproszenie nadeszło 18 lipca 2020 r., a ostateczne rozproszenie omega dopełnia się przy prawie niedzielnym.

"Nadchodzi czas, gdy będziemy rozdzieleni i rozproszeni, a każdy z nas będzie musiał wytrwać bez przywileju wspólnoty z tymi, którzy dzielą tę samą drogocenną wiarę; i jakże zdołasz się ostać, jeśli Bóg nie będzie u twego boku i jeśli nie będziesz wiedział, że On cię prowadzi i kieruje?" Review and Herald, 25 marca 1890 r.

Nie wystarczy, że Bóg stoi „przy twoim boku”, musisz także „wiedzieć, że On prowadzi i kieruje tobą”. Ten fakt stanowi temat prococtwa i jest wyrażany w różnych sformułowaniach opartych na słowach „gdy poznacie Pana”.

I będziecie jeść obficie i nasyceni będziecie, i chwalić będziecie imię Pana, Boga waszego, który cudownie z wami postąpił; a lud mój nigdy nie będzie zawstydzony. I poznacie, że jestem pośród Izraela i że Ja jestem Pan, Bóg wasz, i innego nie ma; a lud mój nigdy nie będzie zawstydzony. ... Wtedy poznacie, że Ja jestem Pan, Bóg wasz, mieszkający na Syjonie, mojej świętej górze; wtedy Jerozolima będzie święta i żaden obcy nie będzie już przez nią przechodził. Joela 2:26, 27, 3:17.

Gdy Jerozolima jest święta, jest Kościołem triumfującym, gdyż Kościół wojujący definiuje się jako kościół złożony z pszenicy i kąkolu, a gdy "żadni obcy nie będą przechodzić przez" "Jerozolimę" "już więcej", lud Boży "będzie wiedział", "że On prowadzi i kieruje." Oni to wiedzą, bo są tymi, którzy wypełnili modlitwę "siedem razy", która obejmuje wyznanie, że Bóg nie prowadził cię jako Laodycejszczyka, lecz gdy staniesz się Filadelfijszczykiem, będziesz wiedzieć "że On prowadzi i kieruje" oraz że Bóg jest "pośród Izraela."

Rozproszenie alfa (rozczarowanie) z 19 kwietnia i rozproszenie omega (rozczarowanie) z 22 października są oznaczone przez pierwszą oficjalną publikację po Wielkim Rozczarowaniu z 22 października. Wydawanie jest znakiem proroczym w historii ruchu millerystów oraz w proroczej historii Stanów Zjednoczonych, dlatego pierwsza rzecz oficjalnie opublikowana po 1844 roku jest drogowskazem tej historii, a ten drogowskaz wskazuje na rozproszenie.

1847-Resztką rozproszona po świecie

Słowo do „Małej Trzódki”.

Poniższe artykuły zostały napisane dla The Day-Dawn, które było wydawane w Canandaigua w stanie Nowy Jork przez O. R. L. Crosiera. Jednak ponieważ to pismo nie jest obecnie wydawane i nie wiemy, czy będzie jeszcze wydawane, niektórzy z nas w stanie Maine uznali, że najlepiej będzie opublikować je w takiej formie. Pragnę zwrócić uwagę „małej trzódki” na te wydarzenia, które bardzo wkrótce nastąpią na tej ziemi. . . .

Czytelnik zapewne zauważył, że trzy teksty spod pióra pani E. G. White zostały zamieszczone w „A Word to the 'Little Flock.'” . . .

„Drugie pismo pani White, zamieszczone na stronach 14–18, jest relacją z jej pierwszego widzenia pod tytułem „To the Remnant Scattered Abroad”. Zostało ono napisane 20 grudnia 1845 roku jako list osobisty do Enocha Jacobsa i po raz pierwszy opublikowane przez adresata w „The Day-Star” z 24 stycznia 1846 roku. Następnie 6 kwietnia 1846 roku zostało przedrukowane w formie afisza przez Jamesa White’a i H. S. Gurneya. Tekst w brzmieniu, w jakim pojawia się w „A Word to the 'Little Flock’”, z wyjątkiem drobnych zmian redakcyjnych i dodanych odwołań do Pisma Świętego, jest identyczny z pełnym opisem widzenia, takim jak został po raz pierwszy wydrukowany.” James White, „A Word to the 'Little Flock’”, 25.

Rok 1844 wyznacza nadejście anioła i rozczarowanie. W 1845 roku pierwsze widzenie zostaje spisane, a w 1846 roku opublikowane. Pierwsze widzenie jest skierowane do "resztki rozproszonej po świecie." Wątpię, by niezamężna nastoletnia prorokini wiedziała, kiedy spisywała swoje pierwsze widzenie, że proroczą cechą "resztki" jest to, iż resztką z konieczności proroczej musi być "rozproszona po świecie", jako jedna z cech stu czterdziestu czterech tysięcy. W 1846 roku White'owie wzięli ślub, wskutek czego nazwisko Ellen zmieniło się na White. W tym samym roku White'owie zaczęli przestrzegać szabatu siódmego dnia. W 1846 roku przymierze zostaje uznane za ostatecznie zawarte, małżeństwo prorocze, które rozpoczęło się w 1844 roku, zostało dopełnione w 1846 roku, a w 1847 roku pierwsza oficjalna publikacja zostaje wydrukowana i rozesłana pocztą.

maj 1850

Drogi Czytelniku—Moim celem w tej recenzji było ujawnić błąd w świetle świętej prawdy...

"Przedstawiając to niewielkie dziełko rozproszonej trzódce, w tym względzie spełniłem wobec niej swój obowiązek, a niech Bóg doda swoje błogosławieństwo. Amen." James White, Sabat dnia siódmego nie zniesiony, 2.

Publikacja Jamesa White'a wskazuje, że jego odbiorcy wciąż stanowili rozproszoną trzodę, ale jest też obroną sabatu siódmego dnia. Jest to poselstwo trzeciego anioła w jego początkowej fazie, w ujęciu adwentyzmu millerowskiego w kwestii rozumienia sabatu i trzeciego anioła. Została opublikowana w tym samym roku, w którym ukazała się tablica z 1850 roku, i razem przedstawiają powstanie armii Pana na zbliżający się kryzys ustawy niedzielnej. Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem, a ci, którzy w 1844 roku prezentowali poselstwo, posługując się tablicą z 1843 roku, stanowili typ tych, którzy mieli przedstawiać to poselstwo, posługując się tablicą z 1850 roku. Na początku okresu dwóch tablic Habakuka ludzie głosili poselstwo na ten czas w powiązaniu z tablicą Habakuka, a w 1850 roku James White przedstawia poselstwo trzeciego anioła wraz z tablicą z 1850 roku. Tablica została wykonana przez brata Nicholasa w 1849 roku, w czasie gdy James i Ellen White mieszkali u brata Nicholasa. James White był bezpośrednio związany z przygotowaniem tablicy z 1850 roku i w tym roku zaczął głosić poselstwo trzeciego anioła.

"23 września [1850] roku Pan pokazał mi, że po raz drugi wyciągnął swoją rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu, i że w tym czasie gromadzenia należy podwoić wysiłki. W czasie rozproszenia Izrael był pobity i rozdarty; lecz teraz, w czasie gromadzenia, Bóg uleczy i opatrzy swój lud. W czasie rozproszenia wysiłki czynione, by szerzyć prawdę, miały niewielki skutek, osiągały niewiele lub nic; lecz w czasie gromadzenia, gdy Bóg wyciągnął swoją rękę, by zgromadzić swój lud, wysiłki szerzenia prawdy przyniosą zamierzony skutek. Wszyscy powinni być zjednoczeni i gorliwi w dziele. Widziałem, że to wstyd, by ktokolwiek odwoływał się do czasu rozproszenia jako do przykładów, które miałyby nami kierować teraz, w czasie gromadzenia; bo jeśli Bóg nie uczyni dla nas teraz więcej, niż uczynił wtedy, Izrael nigdy nie zostałby zgromadzony. Tak samo konieczne jest, aby prawda była publikowana w piśmie, jak i głoszona." Review and Herald, 1 listopada 1850.

Pogląd ze strony 74, że Pan „wyciągnął Swą rękę po raz drugi, aby odzyskać resztkę Swego ludu”, odnosi się jedynie do niegdyś istniejącej wśród oczekujących Chrystusa jedności i siły oraz do faktu, że zaczął ponownie jednoczyć i podnosić Swój lud. Wczesne pisma, 86.

Siostra White w Early Writings komentuje fragment z Review and Herald w związku z tym, że posłużyła się słowami proroka Izajasza, mówiąc: „Pan pokazał mi, że po raz drugi wyciągnął swoją rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu.” Wyciągnął swoją rękę w 1850 r. Gdy zgromadził tych ludzi do Miejsca Najświętszego 22 października 1844 r., było to zakończenie rozproszenia od 677 r. p.n.e. aż do 22 października 1844 r. Dosłowny lud Judy zamieszkujący dosłowną chwalebna ziemię był rozproszony przez 2520 lat, zgodnie z „siedmioma czasami” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, w 677 r. p.n.e. Z chwilą zakończenia 2520 lat duchowy Izrael został

zgromadzony 22 października 1844 r. i natychmiast został rozproszony, a rozproszenie zakończyło się, gdy Pan po raz drugi wyciąga swoją rękę. W tym fragmencie gromadzi ich po raz drugi, aby dokonać dwóch rzeczy: „związać swój lud” i „podźwignąć” swój lud.

Wtedy ujrzałam trzeciego anioła. Powiedział anioł, który mi towarzyszył: „Groźne jest jego słowo, straszliwa jest jego misja. To anioł, który ma oddzielić pszenicę od kąkolów i opieczetować lub związać pszenicę dla niebiańskiego spichlerza.” Te sprawy powinny angażować cały umysł, całą uwagę. Ponownie ukazano mi konieczność, by ci, którzy wierzą, że otrzymujemy ostatnie poselstwo miłosierdzia, byli oddzieleni od tych, którzy codziennie przyjmują lub przyswajają nowy błąd. Widziałam, że ani młodzi, ani starzy nie powinni uczęszczać na zgromadzenia tych, którzy są w błędzie i ciemności. Rzekł anioł: „Niech umysł przestanie zajmować się rzeczami, które nie przynoszą pożytku.” Manuscript Releases, tom 5, s. 425.

Drugie zgromadzenie, które rozpoczęło się w 1850 roku, symbolizowało pieczętowanie (związanie) ludu Bożego, gdy jest on podnoszony „wzniesiony” jako sztandar. Rok 1850 wskazuje, kiedy Pan zgromadza sto czterdzieści cztery tysiące. Z proroczej konieczności musieli zostać rozproszeni, zanim zostali zgromadzeni. A zatem „trzy i pół dnia” z Objawienia 11:11 symbolizuje 1260, czyli połowę 2520, i przedstawia rozproszenie, które nastąpiło po 18 lipca 2020. Objawienie 11:11 przedstawia drugie zgromadzenie tych, którzy mają stanowić sto czterdzieści cztery tysiące, oraz sztandaru, który jest wznoszony wobec narodów, jak to przedstawiono w Księdze Izajasza 11:11!

W owym dniu pojawi się Korzeń Isajego, który stanie jako sztandar dla ludów; poganie będą go szukać, a miejsce jego spoczynku będzie chwalebne.

I stanie się w owym dniu, że Pan po raz drugi wyciągnie swoją rękę, aby odzyskać resztę swego ludu, która pozostanie, z Asyrii, i z Egiptu, i z Patrosu, i z Kuszu, i z Elamu, i z Szinear, i z Chamatu, i z wysp morskich.

I wzniesie sztandar dla narodów, zgromadzi wygnańców Izraela i zbierze rozproszonych z Judy z czterech krańców ziemi. Izajasz 11:10, 11, 12.

W 1850 roku Pan po raz drugi wyciągnął swoją rękę, aby zgromadzić lud, który przedstawiał poselstwo trzeciego anioła w powiązaniu z poselstwem okrzyku o północy, jak przedstawiają to dwie tablice Habakuka. W lipcu 2023 roku Pan po raz drugi wyciągnął swoją rękę, aby zgromadzić lud, który przedstawiał poselstwo trzeciego anioła w powiązaniu z poselstwem okrzyku o północy, jak przedstawiają to dwie tablice Habakuka. Zarówno 1850, jak i lipiec 2023 wskazują na zgromadzenie "resztki jego ludu", o której Izajasz mówi w wersecie 11 rozdziału 11. Werset 11 znajduje się między wersetami 10 i 12, a oba te wersety wskazują na podniesienie chorągwi wobec świata.

Każdy z trzech wersetów wskazuje na sztandar, choć werseci środkowy określa ich jako „resztkę”. Ta resztką zostaje tam zebrana po raz drugi, a liczba plemion, spośród których są zbierani, wynosi osiem. „8” oznacza nie tylko tych w arce Noego, którzy przeszli ze starego świata do nowego, nie oglądając śmierci, lecz „8” oznacza także tych, którzy są ósmym kościołem spośród siedmiu. Dwaj

świadkowie z Apokalipsy 11:11 to ci, którzy zostali wskrzeszeni. Liczba „8” jest symbolem zmartwychwstania, symbolem stu czterdziestu czterech tysięcy, symbolem chrztu oraz symbolem tych, którzy przechodzą z Laodycei do Filadelfii i stają się izajaszowym sztandarem dla narodów. Pan po raz drugi wyciąga swoją rękę w latach 1850–1865 i ponownie w lipcu 2023 roku.

W 2023 roku pojawiło się nowe światło na temat siedmiu czasów, tak jak miało to miejsce w 1856 roku. Okres od 1856 do 1863 roku przedstawia historię stu czterdziestu czterech tysięcy, gdy Pan wystawia resztkę swego ludu jako armię.

Izajasz 11:11 doskonale współgra z Objawieniem 11:11, które doskonale współgra z Danielem 11:11. Izajasz i Jan ukazują historię wewnętrzną, a Daniel historię zewnętrzną. Zewnętrzna linia Daniela 11:11 biegnie równolegle z wewnętrzną linią Jana 11:11, a Izajasz 11:11 przedstawia sztandar linii wewnętrznej, który wzywa inne stado Boga do wyjścia z linii zewnętrznej. Palmoni powiązał te fragmenty w zgrabną całość, co mogło być dokonane jedynie przez Tego, który jest Stwórcą wszystkiego.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.

Dialog ze sztuczną informacją:

Czy środowisko matematyczne przypisuje liczbie „11” jakieś znaczenie?

Tak, liczba 11 kryje w sobie kilka rzeczywiście interesujących i istotnych własności matematycznych (nie tylko to, że jest liczbą pierwszą). Oto najważniejsze, które matematycy i miłośnicy matematyki często podkreślają:

11 jest piątą liczbą pierwszą, najmniejszą dwucyfrową liczbą pierwszą i pierwszą liczbą pierwszą będącą palindromem w systemie dziesiętnym. "11" jest najmniejszą liczbą repunitową (liczbą złożoną z powtarzających się jedynek), która jest liczbą pierwszą. Jest jedyną dwucyfrową liczbą pierwszą, w której obie cyfry są takie same. 11, 22, 33, 44 itd. Działa to tylko dla "11". "11" jest wykładnikiem liczby pierwszej Mersenne'a. Rozwinięcie dziesiętne $1/11 = 0,090909\dots$ ma okres powtarzania równy zaledwie 2, ale $1/11$ słynie też w inny sposób: ciąg liczb pierwszych 11, 101, 1009, 10007, 100003 itd. pojawia się w dyskusjach o liczbach pierwszych w postępie arytmetycznym. Grupa dihedralna rzędu 22 (symetrie foremnego 11-kąta) jest godna uwagi, ponieważ "11" jest najmniejszą liczbą pierwszą, dla której grupa dihedralna ma nieabelową, pozbawioną centrum strukturę, interesującą w teorii grup. W fizyce teoretycznej (teoria strun/M-teoria) Wszechświat bywa często modelowany w 11 wymiarach czasoprzestrzennych, a fizycy i matematycy pracujący w tej dziedzinie często zwracają uwagę na pojawianie się liczby 11. "11" jest jedyną palindromiczną liczbą pierwszą o parzystej liczbie cyfr (wszystkie pozostałe o parzystej liczbie cyfr większej niż 2 są podzielne przez 11, a więc są złożone). Jest to twierdzenie w rekreacyjnej teorii liczb.

Sedno sprawy:

Choć „11” nie ma takiego statusu supergwiazdy jak π , e czy złota proporcja, wielokrotnie pojawia się jako najmniejszy lub pierwszy przykład wielu zjawisk (najmniejsza repunitowa liczba

pierwsza, jedyna palindromiczna liczba pierwsza o parzystej liczbie cyfr, wczesne pojawianie się w wielu dowodach i kontrprzykładach, 11 wymiarów w teorii M itd.). A zatem tak — świat matematyki uważa 11 za ważną liczbę.

Ten, który natchnął Słowo, był prawdziwym interpretatorem Słowa. Chrystus ilustrował swoje nauki, zwracając uwagę słuchaczy na proste prawa natury oraz na znane im przedmioty, które na co dzień widzieli i dotykali. W ten sposób prowadził ich myśli od tego, co naturalne, do tego, co duchowe. Wielu nie potrafiło od razu pojąć sensu Jego przypowieści; lecz w miarę jak dzień po dniu stykali się z przedmiotami, z którymi Wielki Nauczyciel powiązał prawdy duchowe, niektórzy dostrzegli lekcje Bożej prawdy, które starał się im wpoić, i ci zostali przekonani o prawdziwości Jego misji oraz nawrócili się do ewangelii. Sabbath School Worker, 1 grudnia 1909.

"Prowadząc w ten sposób od królestwa naturalnego do duchowego, przypowieści Chrystusa są ogniwami w łańcuchu prawdy, który łączy człowieka z Bogiem, a ziemię z niebem."
Przypowieści Chrystusa, 17.